



FRATS I CAMPS

Miquel Bezares, guanyador del Vicent Andrés Estellés de poesia amb un llibre on explora els territoris de l'amor i del dolor.

“El dolor és un ocell que s'estampa contra un vidre”

Què és *Origen*? D'on sorgeix la idea del llibre?

—És un llibre reescrit tres vegades. Del primer original que vaig fer fa tres o quatre anys a l'original actual s'ha produït una metamorfosi perquè és el llibre més viu dels que he escrit. Més viu en el sentit biològic. Ha anat evolucionant fins i tot d'una manera inesperada. Inicialment era un llibre de 44 poemes de 8 versos cada poema, decasíl·labs, molt clàssic. Ara és un altre. S'ha convertit en una mena de llibre circular perquè té un eix central que són unes cinc proses que contenen tota la substància dels poemes que les envolten com si fos una mena de sistema solar.

—**Sebastià Alzamora, membre del jurat, ha parlat d'eros i tànatos com els dos eixos que definirien l'obra.**

—Jo no concep la meua literatura sense l'amor i la mort. La distància que hi ha entre una cosa i l'altra és on viu el poema. Sempre dic que els meus poemes sempre van del fet amorós. I en

Miquel Bezares (Llucmajor, 1968) ha guanyat el Vicent Andrés Estellés de poesia amb 'Origen', un llibre que l'autor defineix com un sistema solar, un edifici clos des del qual busca l'origen de la seua escriptura.

aquest llibre, el fet amorós, el desig, la passió, són essencials. El que passa és que apareix d'una manera més potent el dolor. El dolor ha enfosquit el meu vers, i potser també l'ha contingut.

He viscut diverses experiències durant aquests anys que han fet que prenguis més interès per aquesta línia de l'evolució d'un mateix condicionada per elements biogràfics. Jo no havia pensat mai d'una manera tan clara que em marcàs tant allò que vivim el dia a dia.

—**I aquests fets vitals són els que han transformat tant la forma com el contingut del llibre?**

—Sí. És un fet vital no gaire significatiu, però supòs que té a veure amb el pas del temps, el fet de créixer, de fer-se gran i de veure com tot això et va entrant. El dolor és com un ocell que pega contra un vidre i s'hi estampa.

—**Parleu del llibre com una estructura i eviteu l'expressió “recull de poemes”.**

—La meua preocupació cada vegada més obsessiva és construir llibres que tinguin una arquitectura definida. Jo no concep el poema com una unitat, sinó que el poema forma part d'un tot. Potser fins i tot, si el lector n'agafa un poema aïllat, no el podrà entendre. El concepte d'*Origen* tenia molt a veure amb això, amb l'exploració de l'origen de l'escriptura D'on venim i d'on som. Som producte d'una acumulació d'experiències. És com una metàfora de l'univers.

—**El premi us arriba en un moment en què esteu commogut per la mort del vostre amic el fotògraf Toni Catany i en plena lluita contra el TIL com a ensenyant a Mallorca que sou.**

—Sí. He viscut uns dies infernals amb la mort de Toni Catany, que és un amic meu, érem molt propers i visc consternat des del dia 14 que es va morir. I pel que fa al TIL, la societat en ple està en contra d'aquesta imposició que suposa el TIL i les maneres de voler imposar el TIL. Ara som en un punt que no sabem molt bé cap a on anirà. No sabem fins a quin punt hi ha la possibilitat que aquestes persones actuïn com persones i no com *hooligans*, que és el que fan, perquè no tenen cap mena de capacitat d'entendre conceptes tan bàsics com diàleg, consens, etc. Per això aquest premi m'arriba en un moment tan trist com bonic i fa constatar com de propera a l'aflicció es pot trobar una alegria com aquesta.

Esperança Camps